CHAOTIKUM

3. VYDÁNÍ

SŠKK

Filmový dýchánek

Zločin a trest

Fotbal, pivo, rap

Zpátky do minulosti

a další....

ŠKOLNÍ ČASOPIS K3/A1

TIRÁŽ

CHAOTIKUM

Ročník 2020/2021 – ČÍSLO 3

Střední škola knižní kultury, o. p. s.

José Martího, 31

162 00, Praha 6

OBSAH

ZPÁTKY DO MINULOSTI ____ **3**
MYTOLOGIE NA DLANI ____ **4**
Země vycházejícího slunce
HUDEBNÍ DEKÁDY ____ **5**
90. léta
FILMOVÝ DÝCHÁNEK ____ **8**
Filmové recenze
ZLOČIN A TREST ____ **12**
Chirurg
Vraždy taxikářů
NA VLNÁCH DEKADENCE ____ **14**
Žena papežem?
Ozzy Osbourne
WRAP ____ **17**
Balkánský wrap
NA SLOVÍČKO ____ **str. 10 a 18**
Vladimír Polívka
Tomáš Dalecký
FOTBAL PIVO RAP ____ **20**
… aneb po čem muži touží
LEGRACE NA PLACE ____ **23**
KOMENTÁŘ ____ **24**
Doba pocovidová

Milí čtenáři,

i tentokrát na Vás čeká rubrika plná filmových doporučení, typ na rychlou svačinu, či nahlédnutí do japonské mytologie. Dále si můžete přečíst dva kriminální případy, a také se dozvíte, co se za poslední dobu událo ve světě fotbalu. Chybět nebudou ani tradiční rozhovory se zajímavými hosty! To a mnohem více se dočtete v novém čísle časopisu Chaotikum!
Příjemné čtení!

Eliška Schneiderová
šéfredaktorka

ZPÁTKY DO MINULOSTI

Zažíváme období poznamenané podivným virem, díky němuž jsme se v rámci distanční výuky ocitli už ve třetím čtvrtletí školního roku, aniž bychom se vídali ve třídě či potkávali na chodbách naší školy. Máme se čím dál tím stejně, stýská se nám po studentském životě a přejeme si, aby tato bizarní kapitola našeho života skončila co nejdříve...

Doufám, že vás v této stereotypní době vytrhl z letargie alespoň obrovský úspěch americké vesmírné organizace NASA, kdy se 18. února 2021, krátce před desátou hodinou večer, poprvé v historii lidstva, podařilo přistání amerického rouveru Perseverance na Marsu, odkud po pár minutách odeslal první fotografii z povrchu rudé planety. Cílem mise je hledání vhodných podmínek pro život a sběr geologických vzorků... že bychom se v budoucnu dožili vesmírné turistiky?

Eliška Schneiderová

MYTOLOGIE NA DLANI

ZEMĚ VYCHÁZEJÍCÍHO SLUNCE

Mytologie Japonska a jeho obyvatel začíná, jako mnohé další, v pověstech a bájích. Konkrétně Japonsko nicméně vychází hlavně z náboženských představ jejich kultury, a to přírodních, buddhistických či šintoistických. Nejdůležitějšími a nejznámějšími prameny této mytologie jsou kroniky Kodžiki a Nihonšoki.

HISTORIE

Japonská mytologie se zakládá na dvou základních mytologických systémech, starojaponském neboli šintoistickém a buddhistickém.

V šintoistickém období vznikají už dříve zmíněné kroniky, které mapují staré legendy a mýty, ale také poznatky z historie a její aspekty. A i když se v případě mýtů a legend prvky příběhů často liší, původní záměr zůstává. Je jím popis, jak si Japonci představovali původ života, vznik světa a jejich božstev.

Dále bych mohla systematicky popsat obě celá období, to by ale bylo příliš dlouhé a nevešla bych se do limitu, proto Vás radši uvedu do mytologického světa konkrétními příklady tvorů, bytostí a přízraků, abyste si mohli udělat vlastní obrázek, jaká to mohla být doba.

BYTOSTI Z POVĚSTÍ A MÝTŮ

Amaterasu – bohyně Slunce, kterou můžete vidět zobrazenou na obrázku výše, představuje důstojnost, krásu a poctivost

Kekkai a Sankai – nestvůry rodící se místo novorozenců. Matka porodí místo dítěte hromádku masa, krve a vlasů, která následně uteče, zahrabe se pod domem a později, až nadejde čas, se znovu zjeví a matku zabije.

Ittan – Momen – démon, přebývající v podobě pruhu látky, která se vznáší vzduchem. Zdá se neškodný a svým zjevem vás pravděpodobně nevyděsí, ale jakmile někoho spatří, kolem své oběti se omotá a udusí ji nebo uškrtí.

Kamaitachi – tato malá stvoření s tělem lasice a dlouhými ostrými čepelemi místo předních tlapek spadají do skupiny bytostí, kterým se říká yōkai. Mimo jiné se také řadí mezi agresivní druhy.

Mikoshi – Nyudo – démon, jenž je schopen na sebe vzít lidskou tvář. Cestuje v podobě putujícího kněze a princip jeho nebezpečí spočívá v tom, že jakmile se podíváte do jeho očí, začne jeho krk abnormálně rychle růst. Má to být způsob hry, protože dokud se mu do očí budete dívat, jeho krk stále poroste, až nakonec spadnete na záda, a to vám zaručí smrt. Pokud se rovnou pokusíte utéct, ubodá vás bambusem. Nicméně, existuje pár metod, kterými lze tuto katastrofu obejít. Jejich slabým bodem totiž je, že s nimi nebudete hrát jejich hru. První možností je podívat se knězi do očí a následně sklopit zrak nebo pak vyslovit slovo “mikoshita“, což ve volném překladu znamená „vidím výše“. To by mělo přivodit jejich zánik.

Kristýna Fridrichová

HUDEBNÍ DEKÁDY

Zdravím Vás u dalšího čísla milí čtenáři,
v tomto díle se tentokrát budu zabývat hudbou spojenou s 90. léty. Ráda bych se zaměřila na vše, co bylo pro danou dobu v hudbě zajímavé a typické. Budou to nejen známé skupiny nebo zpěváci, včetně mých oblíbenců, ale také bych zde ráda zmínila důležité události a data, která se s danou dekádou a hudbou pojí. Doufám, že si rubriku užijete a bude se vám líbit. Pohodlně se tedy usaďte a přeji vám příjemné čtení.

Devadesátá léta a jejich hudba

Poslední dekáda minulého století byla, co se hudby týče, jednoznačně velice zajímavou a pestrou. Produktem této doby bylo mnoho nových písní, hitů a alb a samozřejmě přibylo mnoho nových přírůstků do hudební branže.

Hudba, která vznikala, se tolik nelišila od hudby z dekád minulých. Stále zde bylo mnoho rockových umělců, zejména pak alternativní rock a grunge, který je jeho podžánrem. Co přibylo, byl hip-hop, který se začal široce rozvíjet, a také techno hudba, nazývaná i dance/house music. Prvním prvopočátkem nárůstu tohoto hudebního stylu byla píseň *Pump Up the Jam* skupiny Technotronic. Dále se rozvíjel rap a to opravdu ve velkém množství.

Jak jsem už zmínila, tato dekáda dala za vznik mnoha novým skupinám, duům a i sólo umělcům. Začala bych pěkně od začátku a to skupinou Pearl Jam, která vznikla roku 1990 v Seattlu. Jednalo se o jednu z nejpopulárnějších rockových kapel 90. let. 20. století.

Dále pak Ace of Base, kapela založena stejného roku ve Švédsku. Jedná se o popovou kapelu s hity jako *Beautiful Life, The Sign* nebo *All That She Wants.* O rok později bylo založeno dětské hip hop duo Kris Kross, které se proslavilo písní *Jump*. Bylo jim pouze 13 a 12, když je píseň začala proslavovat.

Stejného roku byla založena i legendární britská rocková skupina Oasis. Skupina pochází z Manchesteru a navázala na původní uskupení skupiny The Rain. Členem je mimo jiné vokalista Liam Gallagher, jehož starší bratr Noel se ke skupině přidal jako její pátý člen a tím se ustálila její sestava a zformovalo její jádro. Roku 1994 skupina vydala debut Definitely, Maybe, které zaznamenalo ve Spojeném království komerční úspěch a stalo se zde i nejrychleji prodávaným debutovým album všech dob. Mimo to se skupina značí i mnoha jinými úspěchy, kterým je třeba odehrání největšího open air koncertu té doby v historii Velké Británie. A to hned dvakrát. Koncerty byly každý pro 125 tisíc diváků, ale až 2,5 milionů lidí na tyto dva koncerty sháněl vstupenky, což je nejvyšším číslem v Británii vůbec. Skupina byla také oceněna několika hudebními cenami. Mezi jejich nejznámější hity z této doby patří *Wonderwall* a *Roll With It* z roku 1995, *Half The World Away* z předešlého roku anebo singl *Champagne Supernova* z roku 1996.

Dále na seznamu je skupina Weezer založena roku 1992 a Backstreet boys, původem z Orlanda. Kapela byla založena roku 1993 a řadí se mezi nejúspěšnější boybandy v historii. Mezi jejich nejznámější hity z této doby patří např. *I Want It That Way, Everybody nebo Quit Playing Games.*

Rok 1994 nám přinesl hned několik nových skupin. Patřila by sem skupina Aqua, založena trojicí Dánů a jednou Norkou roku 1994, která se do světových hitparád dostala díky své písni *Barbie Girl* z roku 1997. Další je rocková skupina Foo Fighters. Jejich pojmenování převzali z druhé světové války, kde toto pojmenování značilo neidentifikovatelný létající předmět. Mezi jejich skladby, které je proslavily, pak patří např. *Everlong* nebo *This Is A Call*, díky které se skupina vůbec dala dohromady. Tento rok dal také za vznik celosvětově známé britské dívčí skupině Spice Girls, jednu z nejúspěšnějších skupin 90. let 20. století a dodnes jednou z nejvíce úspěšných dívčích kapel vůbec. Mezi jejich nejznámější hit patří *Wannabe* z roku 1996.

Dále za zmínku stojí americká skupina 'N Sync, která byla založena roku 1995 a stala se jednou z velice úspěšných skupin té doby s hity jako je *I Want You Back.*

Nakonec pak dánská skupina Cartoons založena roku 1996, která se proslavila písní *Witch Doctor,* nebo kapela Linkin Park, původem z Kalifornie, založena

stejného roku. Dále tu byly skupiny založeny roku 1997 jako Vengaboys, skupina původem z nizozemského Rotterdamu, která se proslavila svojí eurodance hudbou a písněmi jako *Boom, Boom, Boom, Booom!!!* či *We Like To Party* a Stardust, skupina pocházející z Franice, která roku 1998 vydala svůj první a jediný singl *Music Sounds Better With You,* který se stal velice populárním, ale skupina se přesto ve stejném roce rozpadla.

Jak to tak už bylo i v dekádách minulých, mnoho skupin nejen vzniklo, ale mnoho se jich také rozpadlo. V devadesátkách to byla hudební skupina New Kids On The Block, která se rozpadla roku 1994, ale definitivní konec to pro ni nebyl, protože se dala znovu veřejně dohromady následující dekádu roku 2008. Další na řadě je celosvětově známá skupina Nirvana, jedna z nejvlivnějších hudebních skupin této doby, která přestala být aktivní po smrti Kurta Cobaina roku 1994. Nakonec eurodance skupina z německého Frankfurtu Snap! s hitem jako *Rhythm Is A Dancer*, která se rozpadla roku 1996, ale potkal ji stejný osud jako NKOTB a od roku 2000 je skupina znovu aktivní.

Kromě „nových příchozích" byla dekáda obohacována už již známými umělci, mezi které patří např. Elton John, Michael Jackson, Lionel Richie, Bon Jovi, The Smashing nebo Pumpkins, jedna z nejznámějších představitelů alternativní a grunge hudby devadesátek. Také mezi nimi byla Madonna, stále se poslouchali The Beatles nebo Elvis Presley a samozřejmě i skupina Queen a to zejména poté, co frontman skupiny na začátku roku zemřel. Dále pak i Prince, David Bowie nebo třeba Vanilla Ice, jeden z prvních bílých raperů, který se proslavil po celém světě a známý je především díky hitu *Ice Ice Baby* z roku 1990, Whitney Houston, Cher, Céline Dion a její píseň *My Heart Will Go On* z roku 1997 nebo Ricky Martin, portorický zpěvák, přezdívaný prvním mužem latino popu. Zpívá zejména španělsky, ale v jeho diskografii najdeme i spanglish písně, ve kterých občas do španělských textů míchá angličtinu. Známými hity jsou třeba *Livin' Da Vida Loca* nebo *María*.

V této dekádě se také mnoho hudebníků proslavilo, a to pak zejména Mariah Carey s hitem jako *All I Want For Christmas* a co se rapových umělců týče pak Snoop Dogg, který proslul mimo jiné přidáváním koncovky - izzle, Ice Cube, jeden z prvních, komu se podařilo proslavit gangsta rap, Jay-Z nebo 2PAC, svým jménem Tupac Shakur. Ten je podle Guinessovy knihy rekordů jeden z nejúspěšnějších raperů historie. Dále to byl třeba The Notorious B. I. G., znám také jako Biggie, se svými hity *Hypnotoze* a *Mo Money Mo Problem.* Poslední dva zmínění rappeři byli na počátku svých kariér přátelé, ale nakonec vše explodovalo do jedné z největších rivalit v historii hudby, která skončila smrtí obou umělců v době jejich velkého úspěchu a vzrůstu.

Za zmínku také stojí Will Smith a jeho hudba. Ačkoliv je známí především jako herec, věnoval se i zpěvu a mezi jeho známé písně patří např. *Miami, Getting Jiggy With It* a *Men In Black*, všechny z roku 1997. Také bych zmínila píseň z roku 1996 *The Fresh Prince Of Bel-Air,* která se stala titulní znělkou seriálu The Fresh Prince a na které se podílel pod tatáž jménem spolu s DJ Jazzy Jeffa.

I tato dekáda byla osudná pro mnohé umělce, kteří v této době zemřeli. Začala bych již zmíněným frontonem skupiny Queen, Freddiem Mercurym, který zemřel roku 1991 na komplikace způsobené onemocněním AIDS. Dále stojí za zmínku již už také zmíněný KurtCobain, který se střelil do hlavy roku 1994. Byl několikrát hospitalizován kvůli své závislosti na heroinu a kvůli drogám, depresím a nemoci žaludku, což bylo později bráno jako příčina jeho sebevraždy. Ačkoliv byl nalezen s brokovnicí, kterou si měl údajně prostřelit hlavu, byla v jeho krvi nalezena smrtelná dávka heroinu, což dalo za vznik mnoha spekulacím a teoriím. Nejrozšířenější je ta, že sebevraždu zastřelením sebe sama nespáchal, ale udělala to jeho žena Courtney poté, co se dozvěděla, že se s ní chtěl Kurt rozvést. Protože při takovém množství heroinu by bylo nemožné, aby sklidil své drogové náčiní zpět do krabičky, a poté na sebe namířil brokovnici a zmáčkl její spoušť. Jeho brzkou smrtí se řadí do Klubu 27.

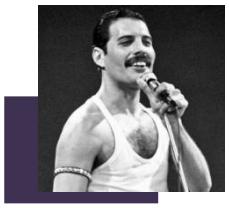

Další dva rapeři, kteří byli zavražděni, byli 2PAC a The Notorious B. I. G. 2PAC byl zasažen čtyřmi střelnými ranami roku 1996, když zastavil na křižovatce při jeho cestě do klubu s jeho známým a někdo vystřelil z bílého cadillacu, který se k nim přiblížil. The Notorious B. I. G. byl roku 1997 čtyřikrát zasažen po výstřelu neznámého pachatele poté, co se vracel z afterparty spolu s dalšími třemi lidmi a zastavil na semaforu. Auto, černý Chevrolet Impala, zastavil vedle, řidič stáhl okénko a několikrát vystřelil. Dodnes nebyl jeho ani Tupecův vrah vypátrán, ačkoliv okolo jejich smrtí koluje několik teorií a konspirací jakbysmet.

Dalším úmrtím byla smrt Grovera Washingtona Jr., známého saxofonistu, mezi jeho známé písně patří např. *Just The Two Of Us*, který zemřel na infarkt po jednom jeho vystoupení roku 1999.

Posledním, koho bych zmínila je Scatman John, který se proslavil hitem *Scatman (Ski-Ba-Bop-Ba-Dop-Bop)* a který zemřel na rakovinu plic stejného roku.

Než se dostaneme k české hudební scéně 90. let, ráda bych se ještě zaměřila na několik písní, které nějakým způsobem utvořili devadesátá léta. Také bych ráda zmínila písně, které stojí za zmínku už z toho důvodu, že si vedly dobře v různých hitparádách anebo i tím, že byly známé, a dodnes si najdou mnoho milovníků. Jednou takovou by byla píseň *Two Princes* od Spin Doctors z roku 1991, která se umístila na sedmém místě Billboard Hot 100 chart a dobila i příčky v hned několika zemích Evropy. Další takovou by byla *Smell Like Teen Spirit* od Nirvany, která dosáhla prvního místa na žebříčku 50 top hitů 90. let podle Rolling Stone. Píseň *Let's Talk About Sex* z roku 1990 od kapely Salt-n-Pepa byla nominována na cenu Grammy za nejlepší výkon dua nebo skupiny a podobně na tom byla i píseň *Cotton Eye Joe* z roku 1995 od skupiny Rednex, švédksá skupina založena rok předtím, která byla nominována na Grammis Award pro píseň roku.

Jednou z nejrozšířenějších a nejznámějších písní, legendou mezi tanci a písněmi, která vznikla v této dekádě, je *Macarena.* Píseň napsalo španělské duo Los del Rio roku 1993. Inspirace pro ni byla žena, venezuelská tanečnice, která byla naštvaná na svého přítele, který se rozhodl vstoupit do armády. Proto se rozhodne pomstít a vyrazit do města, kde tancuje s ostatními vojáky. Ačkoliv je tolik známá a hraje se dodnes a vznik pro ni i speciální tanec, který zná každý druhý a který drží rekord od roku 1996 díky 50 tisícům fanoušků, kteří ho předvedli na stadionu Yankee, je písni přisouzeno druhé místo v žebříčku nejhorších písní 90. Let od Rolling Stone. Na prvním místě tohoto žebříčku je *Barbie Girl* od skupiny Aqua.

Mezi další známé písně, které se hrály v rádiích, patřila i *This Is How We Do It* z roku 1995 a kterou nazpíval americký pastor Montell Jordan. Další takovou pak třeba *Freed From Desire* z roku 1997, za kterou stojí italská zpěvačka Gala, která však odešla do Ameriky kvůli studiím a usadila se v New Yorku, kde poté vydala i své první album v roce 1997, na kterém se objevila tato píseň.

Mambo No. 5 stojí za zmínku z důvodu jejího vzniku – píseň se stejným názvem nejprve vznikla v roce 1950 a nahrán byl kubánským zpěvákem D. P. Pradem, ale v roce 1999 si posledních 30 vteřin převzal německý umělec Lou Bega, který nazpíval píseň novou pod stejným názvem a vydal ji na svém debutovém albu.

Britney Spears, popová zpěvačka, od roku 1992, co se objevila na hudební scéně, získala mnoho úspěchu. Mezi jednu z jejich mnoha písní, které se dostaly do hitparád a jsou celosvětově známé, patří *…Baby One More Time* z roku 1998, známá i svým videoklipem, anebo třeba *Sometimes.*

A nakonec *What Is Love* z roku 1993 od Haddaway, jedna z nejznámějších eurodance písní na světě, *Get Ready* z roku 1992 od 2 Unlimited, kterou můžete znát zejména z různých sportovních utkání apod. a *Gypsy Woman* z předešlého roku od zpěvačky Crystal Waters, kterou tato píseň proslavila a je pro ni nejvíce známá.

Co se tedy české hudební scény týče, nastupující kapitalismus byl znát i v textech nových písní. Zajímavostí je, že třeba slovo „zlato" se stalo pátým nejčastějším slovem užívaným v písních. Lidé přešli z kolektivismu k individualismu a tak se slovo „jeden" v písních rovněž objevovalo mnohonásobně více než předtím. Stále se poslouchali stejní umělci jako v dekádách minulých. Byla to však doba Lucie Bílé, skupiny Lucie, Anny K. nebo Buty. Lucie Bílá byla na scéně již od dekády minulé, avšak v devadesátkách se opravdu proslavila. Absolvovala například veliké turné v Čechách a na Moravě spolu s Karlem Gottem, se kterým roku 1997 vydala společné album jménem Duety, na kterém se objevily písně jako *Sen v nás zůstává* či *Co sudičky přály nám*.

Skupina Lucie se po pauze znovu vrací dohromady roku 1993, vydává album Černý kočky černý žáby, nejrockovější z jejich alb a které si vysloužilo ohodnocení jako nejlepší album 90. let

A nakonec ještě skupina Buty. Název skupiny znamená boty v lašském nářečí, do kterého bylo převzato z polštiny. Skupina pochází z Ostravy a spadá hned pod několik žánrů a to zejména rock, pop, folk a jazz.

Když už jsme v Čechách, nesmím opomenout každoroční anketou popularity českých zpěváků, zpěvaček a skupin – Český slavík. Tato anketa byla organizována od roku 1996. Od roku 1999 ji můžete znát jako Český slavík Mattoni.

Tímto bych devadesátky a jejich hudbu uzavřela. Šlo o velice různorodou a rozmanitou hudbu. Umělci převzali žánry z minulých dekád, ale přetvořili je a jaksi zušlechtili do nových. Přidali postoj nejen ten optimistický, ale i beznadějný, který prostupoval celým desetiletím, a dali za vznik mnoha dodnes oceňovaným pokladům.

Rebeca Navrátilová

FILMOVÝ DÝCHÁNEK

Do větru (2018) ★★★★☆

Česko, 78 min
Režie: Sofie Šustková
Žánr: drama
Hrají: Vladimír Polívka, Jenovéfa Boková, Matyáš Řezníček

Mladí sourozenci Matyáš (Matyáš Řezníček) a Natálie (Jenovéfa Boková) se spolu zdánlivě spokojeně plaví v řeckých vodách na plachetnici a na první pohled se zdá, že si žijí svobodný a idylický život podle vlastních pravidel. Jejich klid však naruší mladý student Honza (Vladimír Polívka), který se do Řecka vydal zdokumentovat vrcholící uprchlickou krizi. Na první pohled mají sourozenci velmi blízký vztah, který Honza však svou přítomností rozhodí a na povrch začínají vyplouvat nečekané věci nejen z jejich minulosti.

Dokumentarista Honza má narozdíl od sourozenců jasný cíl a vize do budoucna. Matyáš s Natálií žijí život plný bezstarostné volnosti a žijí bez plánů ze dne na den a nevědí, jak se svými životy a vzdálenou i blízkou budoucností dále naložit. Zatímco Matyášovi tato nespoutanost vyhovuje, u Natálie je to spíše maska pro její nejistotu, samotu a stesk po minulém životě a jeho rituálech. Nemá však odvahu ani sílu se vrátit zpět, a proto v tomto stereotypu, kterému by jiní mohli říkat svoboda, zůstává. Zároveň je neustále zmítána mezi oběma muži, kteří jsou si opakem. Honza je citlivý a pozorný narozdíl od Matyáše, který je svobodomyslný a bezstarostný, ale na Natálii nebere ohledy.

České drama *Do větru* je prvním filmem mladé režisérky Sofie Šustkové, která se ve filmu zaobírá otázkou svobody a tím, co vše může svoboda znamenat. Někdy se totiž může svoboda stát svou bezbřehostí něčím zneklidňujícím a neuchopitelným. Jindy může být opojná a někdy je naopak omezující a nerespektující druhé lidi. A další, úplně jinou její formu vnesou do filmu uprchlíci, kteří představují pro nás úplně neznámý druh touhy po svobodě.

Film je jedinečný svou kombinací pozvolného nedynamického tempa a napjaté atmosféry, která by se dala krájet. Vše je umocněné stísněným prostorem lodi, z níž není úniku. Výborné herecké výkony dělají z filmu komorní psychologické drama, které má sice jednoduchý děj, avšak nám klade nejednoduché otázky. Přestože nám snímek nedává odpovědi, nutí nás se zamyslet nad otázkou svobody, respektu i lásky. Zároveň je film zpestřen melancholickou hudbou a krásnými záběry, které diváka vtáhnou do letního slunného dne plného mořské soli i křiku racků.

I když film nemá přespříliš dobré a pochvalné komentáře, já si z něj odnáším hodně. Myslím si, že jde spíše o nepochopení od lidí, kteří jsou zvyklí převážně na akční a jednodušší snímky, které dávají jasné odpovědi a nenutí diváka se ptát.

Amélie z Montmartru (2001) ★★★★☆

Francie / Německo, 117 min
Režie: Jean-Pierre Jeunet
Žánr: Romantické drama, komedie
Hrají: Audrey Tautou, Mathieu Kassovitz, Rufus, Jamel Debbouze, Serge Merlin a další

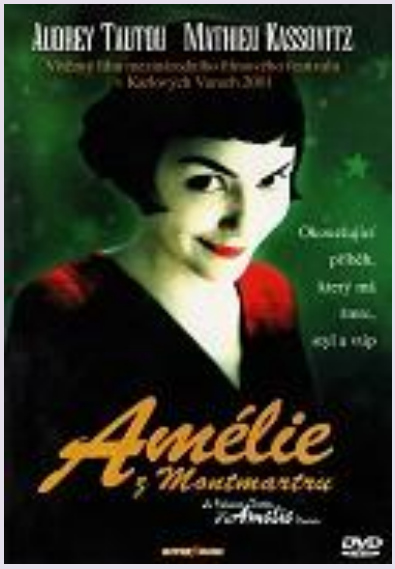

Nesmělá, uzavřená a křehká Pařížanka s obrovským srdcem Amélie (Audrey Tatou) je číšnicí v lokálním bistru, nakupuje u místního zelináře a trpělivě naslouchá strastem svých sousedů, kteří mají každý trochu jiný osud. Její život není příliš naplněný, ale poté, co najde u sebe v bytě malou krabičku s dětskými poklady, kterou se rozhodne navrátit majiteli, se celý její život začíná měnit. Rozhodne se, že vezme životy lidí kolem sebe do vlastních rukou a zjišťuje, že může pomáhat napravovat svět a v moři dobrých skutků se štěstí usměje i na ni.

Amélie je film, který by měl vidět snad úplně každý. Je plný něhy, barevnosti, porozumění, optimismu, naděje, a hlavně nekonečné radosti. Pokaždé, co se na snímek podívám, se mi po těle rozleje radost a naděje a mám chuť jít a zachránit celý svět, nebo alespoň malou Amélii obejmout. Nikdy mě nepřestanou fascinovat ty malé detaily, kterých si Amélie všímá a které jsou všude kolem nás. Tančení skleniček na ubruse, pod který zavál vítr, noření ruky do pytle s fazolemi, házení žabek nebo rozbíjení krustičky karamelu čajovou lžičkou. Pokaždé si ve filmu všimnu jiné maličkosti, kterých je film od začátku do konce plný. Vždycky si ale říkám, proč je film tak krátký, protože kdyby bylo po mém, dívala bych se na něj neustále dokola. Je plný smyslu pro detail a radosti z maličkostí. Originálních záběrů, nápadů i inteligentního humoru. A o té neuvěřitelně krásné hudbě ani nemluvím. A k tomu ta nádherná pařížská atmosféra a prostředí i okouzlující a tajemná Audrey Tatou, která je k postavě Amélie jako stvořená.

Tou snad nejkouzelnější zápletkou je setkání Amélie se sousedem, malířem a „skleněným mužem“, který už dvacet let maluje ten stejný obraz, Snídani veslařů od Renoira, a svět pozoruje pouze ze svého okna. Po celý film za ním Amélie dochází na sušenky a svařené víno se skořicí a on ji v malých hádankách stále vede kupředu. Starý malíř jí rozumí a komunikuje s ní pomocí svého obrazu a v detailech jí naznačuje, jak jít dál. A že by se neměla zabývat pouze životy a štěstím ostatních, ale i tím svým.

Každý si ve filmu najde nějakou svou oblíbenou chvilku a každý si v něm najde kousek sebe. Je to příběh o životě, který však ukazuje v jeho barevném světle. Příběh o obyčejných lidech, kteří však umějí neobyčejné věci. Příběh o naději a o tom, proč se dívat na maličkosti života. A jak nám tyto malé detaily, které nám mnohdy unikají, mohou ve velkém změnit život, nebo alespoň náš postoj k němu.

Hani

NA SLOVÍČKO

V dnešním čísle vás čekají exkluzivně dva rozhovory, pro které jsme si vybrali dva mladé herce. Věříme, že se dozvíte něco nového a čtení obou si užijete…

VLADIMÍR POLÍVKA

Vladimír Polívka (*1989) je český divadelní i filmový herec a moderátor. Je synem významných hereckých rodičů Chantal Poullain a Boleslava Polívky. Mimo mnoho filmových rolí, které obsadil, je od roku 2018 členem Dejvického divadla a zahrál si i v Národním divadle v Praze.
Po boku svého otce se objevuje v inscenaci *Šašek a syn*, volném pokračování *Šašek a královna*, kde si Bolek Polívka zahrál se svou tehdejší manželkou Chantal. V loňském roce působil jako moderátor v sedmé řadě televizní show *Tvoje tvář má známý hlas* a můžeme ho zahlédnout i v seriálu *Slunečná*.

Čím jsi chtěl být jako malý?

Všechno. Bojový pilot, archeolog, diplomat, basketbalista... a můžu být všechno, i když jen dočasně.

Co je tvá tzv. guilty pleasure, za kterou se trochu stydíš?

Moje auto, který požírá spoustu benzínu. Vysadil jsem na počest přírody malej lesík, aby to nebylo až moc guilty.

Je nějaká věc, bez které by jsi neodešel z domu?

Bez brašny a knížky, vážně. Vždycky, když si ji nevezmu, chce se mi číst.

Co tě za poslední dobu udělalo šťastným?

Úsměv holky.

Tvůj nejlepší zážitek v životě?

Jeden z nich je nejspíš první cesta na vysokou školu. Šel jsem z Náměstí Republiky, pod Prašnou bránou, Celetnou, kolem Orloje, do Karlovky a patřil mi celej svět, všechno bylo přede mnou a málo za mnou.

Koho/čeho si v životě nejvíce vážíš a proč?

Moudrých lidí s nadsázkou a zkušeností, protože mě učí.

Kde se vidíš za 10 let?

Ne moc vysoko doufám, abych neuletěl.

Jaká je tvá vysněná role?

Československý legionář, důstojník Čermák.

Co všechno bys byl ochotný udělat pro získání takové role?

Pro získání udělám málo, pro naplnění maximum.

Je nějaká role, kterou bys odmítl?

Je jich čím dál víc.

S jakou rolí jsi se nejvíce ztotožnil?

S každou můžeš, každá může dát, některá i vzít a některé bolí.

Máš bláznivé fanynky, které ti píší milostné dopisy?

Bláznivé ne, myslím, že na to dneska ženský nemají moc čas.

Cítíš na sobě od okolí tlak s tím, že musíš naplnit očekávání jako syn známého herce?

Tlak na mě nepůsobí, i když existuje, ve svých jednatřiceti s tím umím dobře zacházet. Nebylo tomu tak vždycky.

Jak by jsi inspiroval mladou generaci k dosáhnutí svých cílů?

Nebojte se, nenechte se, to co je kolem a to co máme není samozřejmost a pomoct tomu, aby to tak zůstalo nebo bylo lepší, je nadosah.

Vzhledem k tomu, že jsme Škola knižní kultury, jakou knížku, kterou jsi za poslední dobu přečetl, bys doporučil našim čtenářům?

Určitě bych doporučil knihu "Vyhořelá společnost".

ZLOČIN A TREST

CHIRURG – VRAŽDA DITY A KAMILY

V devadesátých letech dvacátého století došlo nedaleko Prahy a v Ostravě k brutálním vraždám Dity Hrabánkové (21 let) a Kamily Fajtové (22 let).

Těla dívek byla objevena pár měsíců po sobě – neznámý sadista oběma vyřezal z těl žen orgány, ňadra a dokonce jim uřezal i některé končetiny. Dívky se mezi sebou neznaly, avšak měly pár podobností – byly mladé, krásné a velmi atraktivní.

Dita Hrabánková byla podle popisu jejích nejbližších přemýšlivá a pilná studentka gymnázia. Posléze pracovala jako úřednice ve stavební firmě. Jejím snem bylo studovat vysokou školu, ale bohužel na to neměla dostatek financí.

V osudný den jejího zmizení a brutálního zavraždění odjela autobusem k továrně Kooh-I-Noor v Praze-Vršovicích. Měla se v pět odpoledne setkat s mladým světlovlasým mužem, který se údajně jmenoval Marek. Její tělo bylo po dvou týdnech nalezeno v průhonickém lesoparku s odstraněnými orgány v oblasti trupu. Dosud není jasné, zdali pachatel zavraždil Ditu na místě nalezení, anebo tam pouze převezl tělo.

Policisté vyslechli a prověřili přes dva tisíce lidí z celé České republiky. Vzhledem k tomu, že orgány byly odborně odstraněny, vyslýchala policie především sanitáře, pitevní laboranty a dokonce i veterináře. Vraha se jim nepodařilo objevit.

V rámci veřejnosti se spekulovalo o tom, že by se mohlo jednat o obchodníka s lidskými orgány. Tato hypotéza však nebyla potvrzena. Případ Dity se velice podobal vraždy Kamily, která se odehrála o pět měsíců dříve.

Kamila Fajtová byla atraktivní a velice společenská servírka pracující v bistru a matka tříletého chlapce. Po rozvodu s otcem jejího syna si našla přítele, avšak své dítě nadále vychovávala sama.

Kus od Ostravské Poruby, blízké Průběžné ulici, staví autobus číslo 44. Tím jela Kamila se svým přítelem, se kterým se v autobuse pohádala. Přítel vystoupil na zastávce před ní. Kamila jela na stanici Duha. Vydala se na cestu domů panelákovým sídlištěm, které bylo v osudnou noc plné husté mlhy. Pachatel Kamilu pravděpodobně odtáhl ze sídliště do nedalekého lesíka. Křičela o pomoc. Výpověď jedné z obyvatelek sídliště: „Okolo jedné hodiny ráno jsem slyšela venku nějaký dívčí hlas, který volal o pomoc. Vyšla jsem na balkon, ale protože byla mlha, tak jsem nic neviděla. To volání jsem slyšela několikrát. Pak už bylo ticho, tak jsem šla spát.“

Tělo Kamily bylo nalezeno po osmnácti dnech opět s vyříznutými orgány, a to nejen v rámci trupu, dokonce byly uřezány i některé končetiny. Bylo to opět provedeno s odbornými znalostmi anatomie.

Dosud nebylo zjištěno, zdali se jedná o stejného vraha Dity i Kamily, jestli vrah chodí stále mezi námi, jestliže se jedná o chirurga, který běžně operuje lidi, či ne. Nicméně kriminalisté objevili již dříve stíhaného podezřelého s přezdívkou Chirurg. Dříve přepadl dvaadvacetiletou dívku zezadu, škrtil ji, ale dívce se podařilo utéct. Trpěl jistou sexuální agresí, alkoholismem a závislostí na drogách. Studoval chemii a měl velký zájem o medicínu. Policie ho však vzhledem k nedostatku důkazů nemohla označit za vraha Dity a Kamily.

Pokud Vás tento případ zaujal, podívejte se na další na následující straně.

Johana Mikulková

VRAŽDY TAXIKÁŘŮ

V sobotu 1. února 2014, necelé dvě hodiny po poledni, informovala média o nálezu mrtvého muže, taxikáře, jehož tělo se nacházelo v tmavě šedé Hondě C-RV v Lužické ulici na Praze 2. Články obsahovaly zprávu, že muž byl zavražděn a policie vyzývá veřejnost ke spolupráci. Pátrala především po případných taxikářových zákaznících či svědcích vraždy. Tělo usmrceného bylo nalezeno téhož dne dopoledne, a to na základě oznámení všímavého muže, kterému bylo divné, že auto, navíc taxi, už několik dní stojí na stejném místě. Zároveň měl ohlašovatel pocit, že skrz ztmavená skla vidí, že v autě někdo je. Poté co policisté vnikli do auta, našli mužské tělo, které neslo známky střelných poranění v oblasti hlavy. Policie šetřením zjistila, že jde o mrtvolu dvaačtyřicetiletého taxikáře Petra S., který byl spolu se svým vozem pohřešovaný od čtvrtečního večera, tedy od 30. ledna 2014. Zajímavostí je, že za stěrač auta v mezidobí stihnula přistát pokuta za parkování.

Když o dva měsíce a deset dní později (11. dubna 2014) našel náhodný chodec v Uhříněvsi v poli poblíž cyklistické stezky směr na Královice těla dvou mrtvých mužů, byl pachatel lednové vraždy stále neznámý. Těla ležela v poli asi 90 metrů od sebe. Na místo nejprve vyjela záchranná služba a vypadalo to, že jde o oběti dopravní nehody. Když však kolem půl osmé ranní záchranáři přivolali na místo policii, brzy vyšlo najevo, že oba muži byli zastřeleni. První oběť, šedesátiletý taxikář Milan P., byl usmrcen dvěma ranami, druhá oběť – pětadvacetiletý Daniel C., rovněž taxikář, pak jedinou ranou do hlavy.

Ihned po zveřejnění okolností dalších dvou vražd vyvstala pochopitelná otázka, zdali nejde o dílo stejného pachatele, který vraždil v lednu, a zdali tedy policie nemá co dočinění se sériovým vrahem. Podobnosti vražd byly do očí bijící. Kromě stejného způsobu usmrcení, nešlo přehlédnout, že všechny oběti vykonávaly povolání řidiče taxi. Případ začaly sledovat a komentovat snad všechna tuzemská média. Řešily se všechny možné varianty motivů činů, kdy nejvíc zmiňovaným byl ten, že jde o jakousi nenávist vůči taxikářům. Provozovatelé taxi služeb zvýšili po druhé a třetí vraždě opatření k ochraně svých řidičů. Některým byl například nainstalován systém, který umožňuje vyslat nouzový signál v případě ohrožení. Jiní řidiči se vyzbrojovali, další si do aut instalovali kamery. Děsivé rovněž bylo sebevědomí pachatele. Šetřením totiž bylo zjištěno, že v noci z 10. na 11. dubna nejprve usmrtil Milana P., kterého si stopnul v centru Prahy, nechal se odvézt na okraj Uhříněvsi, a tam jej zastřelil. Poté dojel jeho automobilem zpět do Prahy. Tam si v rozmezí cca jedné hodiny stopnul další taxi, které řídil Daniel C., a čin chladnokrevně zopakoval.

Vraťme se teď ještě na chvíli do 11. dubna. Vůz první oběti z předchozí noci byl nalezen v Salmovské ulici. Renault druhého zavražděného z téže noci pak v ulici Lužické. Ve stejné ulici, jako byl nalezen mrtvý taxikář v první únorový den. Těžko již mohlo jít o náhodu.

Zděšení veřejnosti, především pak pražských taxikářů, skončilo ve středu 4. 11. 2015. Toho dne policie konečně oznámila, že dopadla a obvinila muže, kterého podezírá za všech tří vražd. Šlo o v tu dobu čtyřiatřicetiletého Davida Virguláka, vyučeného instalatéra, který byl údajně více než deset let závislý na drogách. Údajným vrahem měl být recidivista, který měl dříve již zhruba ve dvaceti případech problémy se zákonem. Šlo především o krádeže v obchodech, ale potrestaný byl i za násilný trestný čin.

K odhalení vraha přispěla jeho neopatrnost a také náhoda. Pouze šest hodin po nálezu zmíněných dvou těl (tedy 11. dubna 2014) se totiž Virgulák vydal krást do supermarketu Billa, kde byl zadržen. Když na místo policie přijela, nalezla u něj peněženku jednoho ze zavražděných mužů. Policisté, kteří se dostavili do obchodu, ho propustili. Šlo přece o pouhou krádež zboží. On navíc uvedl, že peněženku našel, což není úplně nepravděpodobné. Od tohoto okamžiku však byl veden minimálně jako svědek, ale nejméně v jedné policejní vyšetřovací verzi již rovněž jako podezřelý. Nejprůkaznějším důkazem byla Virgulákova pachová stopa ve všech třech taxících a rovněž na nábojnicích. K jeho obhajobě nepřispěl ani fakt, že byl uniformovanými policisty v osudnou noc 11. dubna mezi druhou a třetí vraždou kontrolován v parku na Vinohradech – tedy prokazatelně se pohyboval v časově relevantní dobu poblíž místa, kde byl později nalezen vůz první oběti z téže noci. Je ale nutno dodat, že vražednou zbraň u sebe při této kontrole neměl. Tím se dostáváme asi k nejslabšímu místu obžaloby, neboť vražedná zbraň nebyla do dnešního dne nalezena.

Po nasbírání dostatečného množství důkazů policie Virguláka obvinila. Následovala obžaloba ze strany vyšetřovatele a státního zástupce. Virgulák po celou dobu vinu popíral. Pražský městský soud uložil Virgulákovi nejpřísnější možný trest v prosinci 2016. Doživotí tehdy zdůvodnil extrémní závažností jeho skutků, motivem a zanedbatelnou možností nápravy.

Láďa Boháč

Žena papežem?

V tomto článku se podíváme na mýtus o papežce Janě, jejíž existence zamotala hlavu nejednomu religionistovi a dodnes se v některých kruzích dohadují o pravdivosti této legendy.

Tato legenda byla v historii několikrát zmiňována a dlouhá léta byla považována za absolutní pravdu. První zmínka o ženském papeži se objevila v kronice Anastasia Bibliothecaria, neúspěšného kandidáta na papeže, která je datována do roku 875. Přičemž papežka Jana měla být údajně hlavou církve v letech 855-857. Není to ovšem jediná zmínka o tomto papeži, poukazující na to, že by mohl být ženou. Toto tvrzení se poměrně bezprostředně objevuje například v kronice Martina Polona, Chronicon pontificum et imperatorum kde je psáno: *„Po Lvu nastoupil Jan, původem Angličan, který přišel z Mohuči a držel stolec dva roky, pět měsíců a čtyři dny, pontifikát byl prázdný jeden měsíc. Zemřel v Římě. Tvrdí se, že to byla žena. A když ji mladou v mužském převleku vzal její milenec do Atén, činila takové pokroky v různých vědách, že se jí nikdo nevyrovnal. Po přednáškách a triviu v Římě se jejími žáky a posluchači stali slavní mistři. A protože ji ve městě chovali v takové velké úctě, kvůli jejímu životu a její učenosti, byla jednomyslně zvolena papežem.“* To už je přeci jen velmi explicitní. Další útržky o ženě na papežském stolci se objevily třeba ve spise Sedm darů ducha svatého ze třináctého století, další například v listech sv. Fótia z roku 863 nebo v řeči mistra Jana Husa na Kostnickém koncilu.

Hlavním důvodem, proč byly všechny tyto útržky brány vážně a proč byla tato legendární žena považována za reálnou, je papežská stolička s otvorem v sedátku. Ta měla být dle domněnek historiků používána k prokázání mužského pohlaví nově zvoleného papeže.

Dalším teoretickým důkazem je, že papež, jenž v této době vládnul, byl prý hezkého vzezření a vznešeného držení těla. Některé konspirace mluví o tom, že papežka nedodržela celibát a porodila na cestě z Baziliky sv. Petra mezi Koloseem a kostelem sv. Klementa, kde po porodu prý i zemřela spolu s dítětem. Pravdivost této pověry lidé opírají o fakt, že se papež vždy této cestě vyhýbal, prý kvůli této smutné události.

Všechny tyto spekulace připravily živnou půdu pro tisíce odpůrců církve, kteří papežku používají jako argument “církevního šovinismu“, protože Vatikán existenci této ženy odmítal.

V současné době je žena na Petrově stolci obecnou veřejností a valnou většinou religionistů považována za pouhý mýtus. Pro tento názor mají ovšem lidé taky mnoho důvodů. Kupříkladu první údaj o papežce se objevuje pouze na jednom z několika rukopisů kroniky, je zapsán pouze jako poznámka a písmem, jež neodpovídá zbytku textu.

Vysvětlení této legendy též mnohdy odkazuje k papeži Janu VIII., který měl být takto urážen pro svou změkčilost až ženskost při jednání s exkomunikovaným patriarchou.

Další historická postava, k níž by se mýtus mohl stahovat, byla poměrně mocná šlechtična Marozia, která měla za svého života několikrát jmenovat a opětovně sesadit papeže, mimo jiné i Jana X. a Jana XI. Mělo se tak jednat o satiru na její moc nad těmito muži.

Pokud by se ovšem spekulace ohledně ženy na postu papeže ukázaly pravdivými, mělo by to pravděpodobně zásadní dopad na obraz čistě patriarchální církve v éře emancipace.

Anna Koubová

OZZY OSBOURNE

Princ temnoty, nesmrtelný požírač netopýrů a věčná metalová legenda, to všechno a mnohem víc je Ozzy Osbourne.

John Michael Osbourne, se narodil roku 1948 v Birminghamu v Anglii, katolické matce a pracujícímu otci. Žil v malém domě se svými rodiči a třemi sestrami. Již na základní škole se u něj projevil zájem o vystupování před lidmi a hudbu, tenkrát hodně ovlivněný kapelou The Beatles. Jejich píseň *She Loves You* zmiňuje jako důvod, proč se stal muzikantem. V 15 letech opustil školu, už s přezdívkou Ozzy. Již v té době tušil, že se stane hvězdou, ale úspěch přišel až později. Nejdřív pracoval jako údržbář, stavitel nebo jako pracovník v továrně na automobily. V této době se také zapletl se zločinem, když chtěl vykrást obchod s oblečením. Jeho otec odmítl zaplatit kauci a Ozzy tak strávil 6 týdnů ve vězení.

V roce 1967 se stal členem své první kapely Rare Breed. Kapela ovšem vydržela pouze dvě vystoupení, poté se rozpadla. Ozzy se později opět dal dohromady se zbytkem bývalých členů: Geezerem Butlerem, Tony Iommim a Billem Wardem. Nejdříve svoji znovuzrozenou kapelu pojmenovali Earth, tu si ale lidé pletli s jinou kapelou stejného jména. Nakonec se dohodli na novém jménu Black Sabbath, podle stejnojmenného filmu. Kapela si všimla, že lidé si užívají pocit vyděšení, začali proto hrát těžké a depresivní blues. Během natáčení jejich prvního alba četl Butler okultní knihu a po probuzení viděl u kraje postele temnou postavu. Tento zážitek sdělil Ozzymu a inspirovali se jím při psaní své první temnější písničky, také nazvané *Black Sabbath*.

Black Sabbath slavil úspěch. Kombinace Tonyho kytarového umění, Ozzyho hlasu a Butlerových textů vedla k velkému prodeji alb Black Sabbath a Paranoid. V této době Ozzy potkal svoji budoucí první ženu, Sharon Arden, dceru jejich manažera. Ozzy se později přiznal, že hlasoval pro Dona Ardena, aby se stal jejich manažerem, jen aby mohl vidět Sharon častěji. Jejich vztah byl ale v tu chvíli čistě profesionální.

Pět měsíců po vydání Paranoid vydala kapela svoje třetí album Masters of Reality. Byl to zatím jejich největší úspěch, dosáhli Top 10 v Americe i Británii a zlaté desky do prvních dvou měsíců po vydání. Toto album dokonce později dostalo i dvě platinové ohodnocení, první v roce 1980 a druhé na začátku 21. století. Jejich další album s názvem Volume 4 dokonce překonalo svého předchůdce a dosáhlo zlatého ocenění již měsíc po vydání. Kapela tedy vydala 4 po sobě jdoucí alba, z nichž každé dosáhlo 1 milionu prodaných kusů ve Spojených státech.

V roce 1973 vydala kapela své kritiky první chválené album Sabbath Bloody Sabbath. Dokonce i kritici, kteří dříve nesnesli jakoukoliv tvorbu Black Sabbathu dílo chválili a označovali za 100% úspěch. Není tedy divu, že i tohle album dosáhlo jednoho milionu prodaných kusů. Ani následující alba Sabotage a Technical Ectasy nedosáhly takového kritického úspěchu.

V roce 1978 opustil Ozzy na 3 měsíce kapelu, aby se věnoval své sólo kariéře. Tento projekt nazval The Blizzard of Ozz. Toto pojmenování navrhl Ozzyho otec a později se stal názvem Ozzyho prvního sólo alba. Ozzy se později znovu setkal s kapelou Black Sabbath, aby nahráli nové album Never Say Die. Vydání této desky se ovšem zdrželo kvůli nadměrnému požívání drog. Nahrávání se tehdy odkládalo ze dne na den celých 5 měsíců. Není tedy divu, že když album konečně vyšlo, bylo členy kapely označeno za „unavené a nezáživné“.

Všechno se začalo ještě víc kazit, když v roce 1979 začaly rozbroje a hádky mezi členy kapely. Hlavním problémem byly hádky mezi Ozzym, který byl unavený z opakovaného nahrávání stejných věcí, a Iommem. Nakonec na Iommův požadavek, který byl podpořen ostatními členy kapely, byl Ozzy vyhozen z kapely. Jako hlavní důvody byly uvedeny nespolehlivost a nadměrné používání omamných látek. Ozzy ovšem tvrdí, že jeho užívání již zmíněných látek bylo

stejné, jako u ostatních členů kapely. Ozzy byl později nahrazen legendárním Ronniem Jamesem Diem. Ten ovšem tvrdil, že není Ozzy Osbourne a nikdy nebude.

Po odchodu z Black Sabbath plánoval Ozzy návrat do Birminghamu. Od kapely dostal odstupné téměř 100 000 liber a nadále plánoval žít z podpory. Don Arden, Ozzyho manažer, měl ovšem jiné plány. Podepsal smlouvu s Jet Records a za pomoci své dcery začal přesvědčovat Ozzyho, aby se vrátil k hudbě. Jeden z pokusů byl dostat Ozzyho ke skupině jménem Sons of Sabbath, Ozzy ovšem tento název nenáviděl.

Nakonec Ozzy souhlasil a tak vznikla skupina Blizzard of Ozz, stejně byla pojmenovaná i jejich první deska. Založení kapely se tudíž i se všemi zásluhami připisuje Ozzymu, s tímto tvrzením později souhlasili i ostatní členové kapely. Samotné první album několikrát dosáhlo platinového statusu a dostalo se i do Top 100 alb 80. let. Velký úspěch slavilo i jeho druhé album Diary of a Madman, které se v roce 2003 dostalo na 48. příčku v kategorii Nejlepší kytara v časopise Rolling Stone. Toto Album obsahuje i Ozzyho oblíbené písně *Over The Mountains* a *Flying High Again*.

V roce 1982 se ovšem stala velká tragédie. Letadlo, kterým cestoval jeden ze členů kapely společně s kostýmy a veškerým náčiním, havarovalo. Za nehodu byl viněn špatný úsudek pilota. Díky tomuto upadl Ozzy do hlubokých depresí a jejich probíhající tour desky Diary of a Madman byla zrušena.

Nastalo tedy období hledání nového kytaristy. Po několika neúspěšných pokusech byl kvůli tlaku z nahrávání nového alba konečně zvolen nový člen a vzniklo album Speak of the Devil. Toto album bylo speciální, protože bylo celé představeno a nahráno živě. Obsahovalo jak nové písně, tak Ozzyho starší nevydanou sólo tvorbu. Toto album ovšem nemělo tak velký úspěch jako je předešlá tvorba a proto se často nepočítá jako album.

Ozzy se ovšem vrátil k úspěchu další deskou Bark at the Moon. Tato deska se pyšní stejnojmenným a všemi oblíbeným hitem, jehož klip se natočil v prostředí blázince Holloway poblíž Londýna. Album prodalo během krátké doby více než 3 miliony kopií a bylo hned následováno albem The Ultimate Sin. Toto album bylo jeho největší úspěch vůbec, neboť dosáhlo za velice krátkou dobu dvou platinových hodnocení.

Pět let od smrti původního kytaristy se Ozzy krátce objevil v dokumentu „Zánik západní civilizace část 2: Metalová léta“. Mezitím se také seznámil se Zakkem Wyldem, z něhož se později stal nový kytarista a společně nahráli album No Rest for the Wicked.

Ozzy slavil velké úspěchy skrz 80. léta, které ovšem pokračovaly v letech 90. Vyšlo jeho nové album No More Tears, které se stalo hitem na MTV, kde Ozzy později dostal cenu za nejlepší metalové vystoupení. Zde ovšem Ozzy ohlásil i svůj odchod do důchodu. Tour přiléhavě nazvané No More Tours mělo být jeho poslední. Na tomto turné vystupoval společně s legendárními interprety jako třeba Alice in Chains nebo The Cult.

Na jeho další tvorbu se muselo čekat téměř šest let. Jeho první album z nového tisíciletí neslo název Down to Earth a obsahovalo píseň *Dreamer*, která zazněla i ve stěnách Buckinghamského paláce. Jeho poslední album vyšlo v roce 2020 pod názvem Ordinary Man. Zde slyšíme již staršího Ozzyho, který spíše vzpomíná, než šokuje a spolupracuje s ostatními celebritami, jako třeba Post Malone nebo Elton John.

Matěj Hos

WRAP

BALKÁNSKÝ WRAP

Dnes si ukážeme recept na balkánský wrap se sušenými rajčaty. Příprava zabere cca pět minut. Pokud se rozhodnete pro verzi s kuřetem, počítejte s vyhrazením cca patnácti minut.

Budeme potřebovat: tortillové placky, kostku balkánského sýru, sklenici sušených rajčat, listový špenát, konzervu kukuřice a eventuálně kuře/vegan kuře. Pokud se rozhodnete pro vegan kuře a chcete cítit tu kuřecí chuť, doporučuju určitě nudličky od Garden Gourmet. Dají se sehnat např. v Albertu, kde stojí cca 90 kč. Naopak třeba nudliček od firmy The Vegetarian Butcher z Tesca bych se vyvarovala, protože jsou moc mazlavé a nesprávně ochucené. Chuť se pohybuje někde na pomezí sojového masa a kuřete.

Postup je následující. Balkánský sýr rozmačkáme na hrudkovitou kašičku (můžeme jenom pokrájet na plátky, ale takhle to bude lépe držet na tortillové placce), nakrájíme sušená rajčata a smícháme s kukuřicí. Špenát omyjeme ve studené vodě. Kuřecí/vegan maso nakrájíme na kostičky a prudce osmahneme na pánvi, lze dochutit sójovou omáčkou.

Teď už máme hotovou náplň a na rozdíl od minulých dvou receptů složíme tortillu odlišně. Určitě jste na sociálních sítích Tiktok/Instagram zaznamenali novou techniku balení tortill. Je to mnohem jednodušší a praktičtější, náplň nevypadává a dá se to lépe držet. Pro nezasvěcené uvádím obrázkový návod. Pro ještě delikátnější chuť můžeme hotovu tortillu zabalit do alobalu a strčit na pár minut do prohřáté trouby – sýr se rozteče a rajčata pustí šťávu.

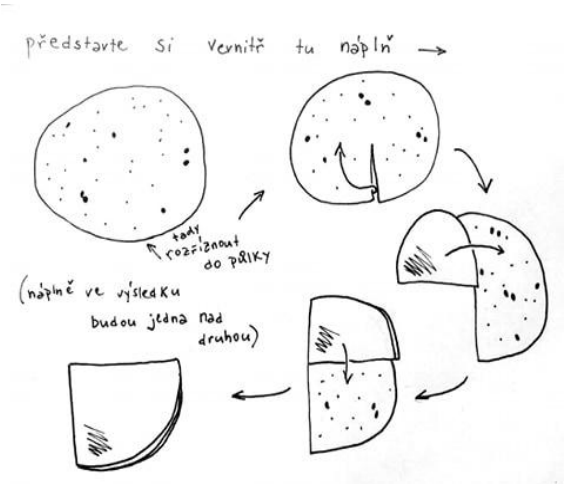

Dobrou chuť:)

Luisa Suchochlebová

NA SLOVÍČKO

TOMÁŠ DALECKÝ

Tomáš Dalecký (*2001) je mladý, nadějný filmový a divadelní herec. Působí v brněnském divadle, kde obsadil například hlavní postavu Romea v inscenaci Romeo a Julie. Svou první velkou filmovou roli získal v roce 2019, ve filmu "Uzly a pomeranče", kde si zahrál mladého chlapce Darka např. po boku herce Stanislava Majera, který mu v tomto snímku ztvárnil otce. O rok později si zahrál hokejistu Davida, ve filmu "Smečka".
Co nám na sebe Tomáš prozradil? Jaká je jeho vysněná role? Má bláznivé fanynky? A jak by inspiroval mladou generaci k dosáhnutí svých cílů? To a mnohem více se dozvíte v tomto rozhovoru. Příjemné čtení.

Eliška a Hani

Čím jsi chtěl být jako malý?
Nikdy jsem neměl takové to, že bych chtěl být kosmonautem, nebo popelářem. Nejvíc jsem asi chtěl učit děti ve školce.

Co tě dělá v životě šťastným?
Určitě lidi kolem mě.

Co je tvoje tzv. "guilty pleasure" za které se trochu až stydíš?
(guilty pleasure= něco, co máte rádi, ale víte, že to není považováno za příliš správné, pozn. redakce)
To budou asi hry na počítači. Občas na nich trávím až moc velké množství času.

Bez čeho bys neodešel z domu?
Nikdy bych nevyšel z domu bez sluchátek. I když jdu jen nakoupit, musím něco poslouchat.

Co tě za poslední dobu udělalo šťastným?
Poslední dobou mě činí šťastným moje vysoká škola a hlavně kolektiv, kterého jsem se stal součástí.

Tvůj nejlepší zážitek v životě?
To je docela těžké takto porovnávat. Ale kdybych musel něco říct tak asi koncert Ringo Starra.

Jakou muziku nejraději posloucháš?
Poslouchám od klasiky, přes jazz, rap po alternativní rock. Teď nejvíc poslouchám interprety King Krule a Davida Bowieho.

Jakou část Prahy máš nejraději?
Nejspíš Stodůlky, protože ty znám skoro jako jediné dobře.

Která barva tě nejvíce symbolizuje?
Žlutá.

Koho/čeho si v životě nejvíce vážíš a proč?
Toho, že mě rodina a okolí podporuje v herectví.

Kde se vidíš za 10 let?
Doufám, že budu mít vystudováno, budu bydlet ve vlastním, budu hrát v divadlech, natáčet filmy a hrát na koncertech s kapelou.

Jaká je tvoje vysněná role?
Nemám konkrétní roli, ale chtěl bych si zahrát nějakého záporáka. Nejsem na to typ, ale o to víc mě to láká. Jsem ochoten pro to vydat všechnu svoji energii a inspiraci.

S jakou rolí si se nejvíce ztotožnil?
Nejvíc jsem se ztotožnil s rolí Pavlíka v představení Bítls (v Městském divadle Brno). Občas byl takový zaleklý, introvertní, ale když na tom záleželo, tak řekl, co si myslí.

Máš už bláznivé fanynky, které ti píší milostné *dopísky*?
Doufám, že ani nebudu mít. Zatím mi jen občas přijde nějaká zpráva na Instagram, toť vše.

Jak se ti točilo s německou herečkou Emilii Neumeister ve filmu "Uzly a pomeranče"? Byla jazyková bariéra velkou překážkou pro vžití se do role?
Bylo to dost zvláštní natáčení. Já jsem mluvil na kameru česky, ona německy. Do německých kin předabovali mě, do českých Emilii. Musel jsem se vždy naučit i její text, abych věděl, co mi vůbec říká. Mimo plac jsme si ale normálně povídali anglicky. Dobrá zkušenost.

Co tě baví více, divadlo nebo film? A proč?
Na divadle mě víc baví, že herec dostane hned reakci od diváků. Na filmu se mi zase víc líbí, že je to pokaždé něco nového.

Je nějaká role, kterou by si odmítl?
Zatím si nemyslím, že bych si mohl role vybírat, ale chci dělat na věcech, které se mi líbí a dávají mi smysl.

Jak bys inspiroval mladou generaci k dosáhnutí svých cílů?
Snažit se. Pořád se snažit, ale když se něco nepovede, tak se z toho nepo.

Vzhledem k tomu, že jsme Škola knižní kultury, jakou knížku, kterou jsi za poslední dobu přečetl, bys doporučil našim čtenářům?
Naposledy jsem četl Krále Oidipa. Myslím, že je důležité se občas vrátit ke klasice, ke kořenům.

FOTBAL PIVO RAP

…aneb po čem muži touží

V dnešní rubrice se podíváme na deset nejpopulárnějších rapových labelů, doporučíme vám další vskutku unikátní pivovar a ze světa fotbalu nás čeká utkání mezi pražskou Slavií a mužstvem Leicester City.

Top 10 nejznámějších CZ/SK Rap labelů

V Česku máme spoustu rapových labelů, ale my se dneska podíváme na ty nejpopulárnější (z pohledu počtu odběratelů na Youtube). Nesrovnáváme umělecké kvality, poukazujeme pouze na statistické údaje.

Na desátém místě máme Hypno808 s více než 66 000 odběratelů. Seskupení bylo založeno v roce 2011 Hugo Toxxxem, o kterém jsme již psali v minulém čísle. Tomu bylo po konci Supercrooo v Big Bossu (o kterém ještě uslyšíte) těsno, a proto se rozhodl začít svůj vlastní label. Mezi členy dál patří Marat, Igor, Freezer nebo Voodoo Beats.

Na devítce je Smackův label Archetyp 51. Archetyp není pouze hudební vydavatelství, ale zároveň podporuje hudbu a umění obecně. Hlavní hudební proud, který produkují, se dá považovat za grime. Mezi členy patří samozřejmě Smack a dále například Dollar Prync.

Osmé místo obsazuje Horrorcoreový Label ZNK. Label založil český představitel českého horrorcore rapu Řezník v roce 2002. Jejich Youtube kanál má přes 108 000 odběratelů. Další členové jsou Haades, De Sade, nebo Evil Dope.

Na sedmém místě je tradiční a nejstarší český label Bigg Boss. Ten vznikl již v roce 1997 pod názvem Terrorist a v roce 2006 byl přejmenován na současný Bigg Boss. Zakladatel je Vladimír 518, který skrze Bigg Boss provozuje i knižní vydavatelství. Podle časopisu Forbes činily tržby Bigg Bossu okolo 12 milionů korun. Členy jsou PSH, WWW, Maniak nebo 7krát3.

Šestý label je Azurit Kingdom, ve kterém je momentálně pouze zakladatel Pastor a několik producentů jako např. Willy Vinyc nebo DJ Bussy. Pastor založil AK v roce 2007 v Ostravě. V roce 2020 odešel frontman labelu Sergei Barracuda po nechvalně proslulých neshodách s Pastorem.

Pátý je label Mafia Records s více než 151 tisíci odběratelů. Byl založen v roce 2008 Davidem a Tomášem Snášelovými. V poslední době je Mafia Records méně aktivní, posledním přírůstkem byl rapper Klasik.

Trouble gang je na čtvrtém místě s více než 170 tisíci odběrateli. Za frontmana se dá považovat Marpo, ale mezi další členy patří například MC Wohnout nebo Young CP. Založen byl v roce 2014 a o rok později vyšlo společné album TroubleGang.

Na bronzovém místě je label Ty Nikdy s téměř 300 000 odběrateli. Zlínský label založili společně v roce 2006 Idea a DJ Fatte. Do dnešního dne vyšlo pod Ty Nikdy více než 31 desek, z toho 3 celolabelové. Mezi další populární členy patří MC Gey, Paulie Garand nebo Boy Wonder.

Druhým nejúspěšnějším je pražský label Blakkwood Records, který založili Fosco Alma a Lukas Blakk v roce 2012 jako pokračovatel předchozího labelu PVP. Zajímavostí je, že si jako první u nás založili kamenný obchod Blakk.Market. Členy jsou Refew, Sharlota, Protiva, Dorian nebo Koukr.

Na prvním a zlatém místě je label Milion+ založen Jakubem Vlčkem AKA Yzomandiasem v roce 2014. Milion+ má na Youtube více než půl milionu odběratelů. Kromě Yzomandiase je v labelu také Nik Tendo, Robin Zoot, Konex nebo například Decky Beats.

Pivovar Chříč

V dnešní rubrice ze série *Jak podpořit malé pivovary, aby nezkrachovaly* se podíváme na pivovar Chříč ležící na severu plzeňského kraje. První zmínky o jeho činnosti pochází již z roku 1567, pivovar ale od té doby nefungoval nepřetržitě. Obnoven a znovu aktivní byl až v roce 2015, kdy na jeho obnovu významnou měrou přispělo sdružení Propolis.

Momentálně je možné v prostorách varny zakoupit piva nebo zajít na prohlídku. Pivo se zde vaří v měděné varně s původní technologií přímého dřevního otopu pod měděnou pánví. Tímto způsobem je zde vytvářena hlavní specialita – prvotřídní ležák, který je zdejším nejpopulárnějším pivem. Dále jsou k dostání sezónní speciály (o těch si něco řekneme níže) a svrchně kvašená piva. Místní pivo zraje na otevřených spilkách a nabízí tak delikátní chuť, neznehodnocenou filtrací ani pasterizací.
Čím je pivovar unikátní? Místní zaměstnanci jsou lidé s mentálním či fyzickým postižením – na stránkách pivovaru je uvedeno, že *„minulý režim se cíleně snažil odsouvat mentálně či jinak postižené lidi na okraj tak, aby nebyli na očích. Vlastně je to zajímavé téma: proč se na postižení – stigma – někteří z nás dodnes neradi koukají. Obecní blázen byl dříve běžnou součástí života, zatímco dnes máme po celé zemi desítky ústavů. Bývalé zámečky, dříve centra urozenosti, v dnešní době kdesi na okraji civilizace koncentrují ty, kdo od Boha dostali zdánlivě méně. Zaměstnáváme minimálně 30 % pracovníků s postižením nebo jinak znevýhodněných. V současné době u nás pracuje jedenáct kluků z nedalekého „Domova Domino“ (www.domovzavidov.cz) v Zavidově. Většinou jde o kluky, které jejich rodiče dali do dětského domova záhy potom, co se přišlo na jejich postižení, které vlastně není nikterak velké, ale které stačilo na to, aby je vyřadilo z života mezi námi „normálními“ lidmi. Náš projekt se je snaží alespoň z části vrátit tam, kam patří. Dalších více než dvacet zaměstnanců má tělesný nebo jiný hendikep a pracuji jako řidiči, kuchařky, obsluha bistra… nejpočetnější je pivovarská chasa. Všichni zaměstnanci se svým unikátním způsobem podílejí na chodu a směřování podniku a mají za to od nás plnou úctu a podporu.“*
Koupí piva Chříč tak kromě gurmánského zážitku zároveň podporujete dobrou věc.

Teď už něco k sezónním speciálům. Pokud jste z Prahy, můžete je zakoupit po předchozí domluvě na adrese Sázavská 9, kousek od zastávky Jana Masaryka. K dostání je několik druhů. Osobně bych nejvíce doporučila Pazdrát 11° – klasický český spodně kvašený světlý ležák. Jedenáctistupňové kvasnicové pivo jemné hořkosti, nasládlého tónu a vyvážené chuti, hodí se k jakémukoliv jídlu.
Pro milovníky sladších piv typu belgická piva s ovocným nádechem je podle mě ideální Oranžový express – letní Ale, Vinnetou – Indian Pale Ale nebo moje nejoblíbenější s názvem Zákaz všeho: má jemnou chuť s podtónem třešní a květinové aroma. Nehodí se k jen tak ledajakému jídlu, je vhodné spíš k degustaci, a navíc je hodně silné.
Pokud si libujete spíše v hořkých pivech typu Guinness, mám pro vás hutně černou delikatesu s nádechem kakaa – funerální speciál Nebožtík, což je irský stout (tmavé pivo typu Ale). Pozor, je docela silné.

Na jakých místech Chříč sehnat se dočtete na webových stránkách pivovaru (www.pivovarchric.cz), kde se můžete dozvědět i více informací o místní chráněné dílně.

Fotbalový zázrak: Leicester City vs Slavia Praha 0:2

Leicester vypadl z Evropské ligy kvůli zaslouženému vítězství českých šampionů. Slávie se tedy může radovat z dalšího velkého úspěchu. Leicester se nikdy nedostal přes první vyřazovací kolo tohoto turnaje s Liverpoolem a Celticem a jen krátce vypadalo, že je klub schopen tento rekord vylepšit, než podlehl vynikajícím gólům druhého poločasu od Lukáše Provody a Abdallaha Sima.

Leicester se dobře vyrovnal se ztrátou klíčových hráčů během celé této sezóny, ale zprávy z minulého týdne, že James Maddison bude mimo hru po nespecifikovaný počet týdnů, byla velká rána pro sestavu Leicesteru. Trenér Brendan Rodgers se navíc musel připravit na nadcházející nedělní zápas proti Arsenalu. Jeho základní sestava zde tedy nezahrnovala slavné hráče, jako jsou Harvey Barnes, Ricardo Pereira a Timothy Castagne, kteří zahájili nedělní zúčtování Premier League s Arsenalem, kde si Leicester chtělo upevnit své místo v první čtyřce. Místo nich byli Cengiz Under, Daniel Amartey a Hamza Choudhury vrženi do akce proti českým šampionům, kteří byli v plné síle poté, co po svém posledním domácím utkání nechali odpočinout polovinu svého týmu.

Centrální obránci Slavie David Zima a Ondřej Kudela byli mezi těmi, kteří dostali na víkend volno. Bezpochyby proto, aby byli odpočati a připraveni na úkol podrobit si anglického hráče Jamieho Vardyho, kterého Zima po první etapě popsal jako nejlepšího útočníka Premier League a „strašně otravného“ protivníka.

Vardy dostal svoji první šanci v 17. minutě poté, co Marc Albrighton získal od Alexandra Baha míč. Poté, co přihrál Vardymu, se krajní obránce rozběhl a odvrátil Vardyho střelu na branku. Ve zbytku první poloviny se žádné další střely na branku neuskutečnily. Slavie začala ve druhé polovině více útočit a skórovala, když Nicolae Stanciu nádherně vystřelil míč na centr z levé strany, který pak Provod dorazil a zametl míč do sítě.

Leicester provedl trojité střídání, a do konce zápasu zbývalo už jen půl hodiny. Nově příchozí však měli malý dopad na zbytek hry. Ke konci zápasu Sima změnil skóre na 0:2 tím, že z 20 metrů zasadil nízkou ránu do sítě.

„Ano, postoupil lepší tým. My jsme v odvetě začali poměrně dobře, ale hráli jsme docela defenzivně, moc šancí jsme si nevytvořili. Chyběla nám agresivita, neměli jsme tolik energie. Slavia byla zkrátka lepší,“ uznal trenér Leicesteru Brendan Rodgers.

Leicester City sice vypadlo z Evropské ligy, ale již v sobotu ho čeká další zápas v anglické lize, kde bude hájit své postavení na špičce ligy proti Brightonu.

Na rubrice spolupracovali *Jan Lipold, Luisa Suchochlebová* a *Antonín Doležal*

LEGRACE NA PLACE

Vzhledem k opatřením zakazujícím pohyb mimo okresy tu mám pro vás kvíz: co vlastně o okresech (a krajích) víte?

1. Kolik je okresů celkem?
   a. 50
   b. 76
   c. 34
   d. 98

2. A co Praha?
   a. Praha je jeden velký okres, stejně jako je například Brno.
   b. Je to kraj a jeho jednotlivé části (jako Praha 6) jsou okresy.
   c. Žádné okresy nemá, je to jen kraj a zároveň obec.

3. Co jsou okresní města?
   a. Města, po kterých se ten okres jmenuje, prakticky ale nemají žádné pravomoce.
   b. Největší město.
   c. Města, která řeší všelijaké důležité věci, soudy, zastupitelství a tak.

4. Jak moc jsou okresy důležité?
   a. Hrozně moc, řeší spoustu věcí, podobně jako kraje, jen na menší úrovni.
   b. Skoro vůbec, používají se prakticky jen u policie a soudů.
   c. Nevím, koho to zajímá?

5. Nejmenší kraj je:
   a. Karlovarský
   b. Vysočina
   c. Liberecký

Výsledky: 1b, 2c, 3a, 4b, 5b

KOMENTÁŘE

DOBA POCOVIDOVÁ

Doba pocovidová je díky posledním pár týdnům poměrně v nedohlednu. Vzdálená budoucnost, u které nikdy nevíme, kdy přesně nastane. Ačkoliv se v této situaci dá najít i mnoho pozitivního, negativních věcí je až přebytek. Kvůli covidu je spoustu lidí bez práce, studenti nemohou do škol a lidé jsou bez peněz. V takovýchto podmínkách žijeme už rok a je těžké se sžít se všemi omezeními a nařízeními, které nám vláda dává dennodenně nové. Díky tomu si však určitě budeme více vážit svobody, která nám byla odebrána, stýkání se s přáteli a našimi blízkými, a to bez roušek, respirátorů a dvoumetrových rozestupů. Díky této zkušenosti to budeme mít v době pocovidové na mysli a využijeme to k našemu dobru. Vše má své stinné stránky, ale musíme si v tom najít i to dobré a věřit v lepší zítřky.

R. N.

V současné době, kdy počty nakažených osob den ode dne vzrůstají a naši vládní představitelé si očividně neví rady, jak se s touto situací vypořádat, si lze jen těžko dobu pocovidovou představit. I když to zatím vypadá na nekonečný příběh, nesmíme přestat věřit, že se náš život dřív nebo později do starých kolejí zase vrátí. Všechno zlé je k něčemu dobré, a tak nám i pandemie může otevřít oči a může nám pomoci pochopit, co je a není v životě důležité. Pocovidová doba bude velmi složitá pro všechny vrstvy společnosti, ale ekonomický propad nakonec nejvíce pocítí sociálně slabší skupiny obyvatel, kteří budou na dlouhou dobu odkázáni na pomoc druhých. Je správné si pomáhat a tak bude na každém z nás, jak se k této situaci v rámci svých možností postaví, aby byl svět zase v pořádku.

E. S.

Svět filmů po době covidové

Je celkem jasné, že popularita streamovacích služeb se zvyšovala již před pandemií. Covid akorát urychlil jejich nástup jako dominantní způsob, kterým konzumujeme filmy či seriály. Netflix měl v roce 2018 přibližně 120 milionů uživatelů, teď jich má přes 200 milionů. Díky pandemii začaly streamovací služby nahrazovat kina: filmy jako například blockbuster Wonder Woman 2 měl svou premiéru na streamovací službě HBO Max, což by bylo před pandemií něco neslýchaného. Myslím si, že po pandemii lze očekávat, že velké řetězce kin, jako třeba Cinema City, úplně zmizí a budou nahrazeny společnostmi jako Netflix, HBO nebo Disney, které budou filmy jednoduše poskytovat online.

A. D.

Už v době, kdy se Covid – 19 prvně začal objevovat, to nebylo nijak zvlášť výjimečné, ať už ekonomicky nebo politicky. Rychlý nárůst nákazy ovšem způsobil ještě větší zkrat. Ať už před rokem, kdy byl oficiálně oznámen první případ viru, nebo nyní, vláda stále není schopná se sjednotit, dohodnout a situaci plně dostat pod kontrolu.

Doba po viru bude pravděpodobně vypadat podobně jako nyní. Většina sociálních skupin bude nucena zůstávat doma. Úřady, školy a mnoho dalších povinností se pomalu ale jistě přesunou do online verze, tak, aby bylo všechno jednoduše dostupné a aby se tak omezil pohyb. Vláda bude stále pravidelně testovat, aniž by to přinášelo jakékoliv další změny a lidé nakonec ustoupí a začnou žít svoje životy. Stejně tomu tak to bylo, když přišla chřipka. Zvyknou si na neustálé změny opatření, přizpůsobí tomu svůj životní styl a posunou se dál.

K. F.

Doba pocovidová je pro nás stále hodně vzdálená a neuchopitelná budoucnost. Její začátek je zatím v nedohlednu, přestože to už mnohokrát vypadalo, že se situace lepší, ale vždycky jsme se vrátili domů za obrazovky našich počítačů. Mezitím, co si kvůli nařízením můžeme sotva dojít nakoupit, se ale ekonomie státu i nás obyvatel tak trochu bortí. Určitě tato beznadějná doba bez vyhlídek zasáhla do všech našich malých životů. Nejen do života a plánů podnikatelů, ale i rodinám v situaci, která nebyla dobrá ani před tímto zmateným časem. I když jsou lidé, kteří strádají stále více než dřív, vše zlé je pro něco dobré. Věřím, že i v tomto bezčasí jsou lidé, kteří si z toho umí vzít i něco dobrého. Stmelení rodiny, čas pro sebe, zamyšlení se a organizaci vlastního dne. V nemocnicích, firmách a školách se mnohdy komunikace zefektivnila a introvertní lidé, kterým tento uzavřený svět může více vyhovovat, mají až teď tu možnost pořádně vykvést. Nehledejme zkrátka na všem pouze to špatné, protože i to nejhorší může přinášet dobré věci nám všem. Jen je třeba si to umět najít.

H. K.

Myslím si, že Covid byl již dlouho potřebný důkaz, že dnešní státní správa je již zastaralá a vůbec nedrží krok s dnešní technologií. Ani školy nemohou učit, aniž by v nich lidé byli. Jak třeba taková učiliště budou řešit zkoušky bez praxí? To máme skončit jako národ bez dělníků?

Myslím, že dnešní situace dává najevo, jaká je budoucnost socializace. Lidé si zvyknou na to, že nemusí z domu a až skončí karanténa tak ani nevylezou. Nakonec budeme všichni obézní a v depresích.

M. H.

Všichni doufáme, že se svět po překonání celosvětové pandemie vrátí do normálu. Otevřou se školy, obchody, restaurace, hospody, budeme moci vyjít ven z naší díry bez respirátorů a roušek. Konečně uvidíme své blízké bez hrozící a často dosti devastující hrozby nákazy. Jak osvobozující představa. A samozřejmě nastane svoboda bez možné pokuty, která hrozí kvůli porušení vládních nařízení. Naše životy zas budou plné jisté svobody a radosti. Ale co je vůbec normálnost našeho bytí? Tato extraordinární situace nám mnoho vzala i dala. Avšak je zde dosti hrozící strašák pocoronavirové krize, která zcela určitě přijde. Mnoho podniků zkrachuje, ceny zboží se rapidně navýší, mnoho rodin z nižších vrstev společnosti si nebude moci bez pomoci dovolit nakoupit ani základní čisticí prostředky, hygienické pomůcky a suroviny. Jak takovou situaci dokážeme přežít? Zvládneme to vůbec? Bude to dozajista velice těžká doba, která se už teď bojíme, ač je momentálně v nedohlednu, ale zároveň se na ni neskutečně těšíme. Její odklad pravděpodobně způsobuje hluboké zhoršení této krize. A právě proto bychom se měli snažit alespoň ta základní protivná proti-koronavirová opatření dodržovat. Je to v zájmu nás všech. Je to v zájmu co nejbližšího návratu k normálu. Je to v zájmu toho, aby tento normál co nejvíc odpovídal normálu před koronou.

J. M.

Co bude v době, až pandemie skončí, nyní asi nikdo z nás s jistotou říct nedokáže. Od začátku pandemie je to nyní rok, nicméně její konec je stále v nedohlednu. Situace je pořád stejná, ne-li horší. Pomyslné světlo na konci tunelu vidět není. Otázkou je, jak dlouho to stát, hlavně po ekonomické stránce vydrží. Jeho finance totiž opravdu neomezené nejsou, jak to asi mnohým lidem připadá. Atmosféra ve společnosti se za ten rok hodně změnila. Zatímco na začátku pandemie se společnost semkla a její drtivá většina opravdu veškerá vládní opatření dodržovala, nyní je tomu jinak. Stále větší část společnosti se opatřením vysmívá a dodržovat je odmítá. V Praze jsou také stále častější demonstrace proti restrikcím. Roli hraje jak fakt, že někteří jsou nyní již na mizině a nemají už co ztratit, ale samozřejmě také to, že některá vládní opatření začínají být stále více absurdní.

L. B.

To, co se dělo za poslední rok je něco, co nikdo nečekal. Že by mohla vzniknout takováhle pandemie, co by nás zasáhla všechny a takhle moc, to nikoho nenapadlo. Samozřejmě jsem věděla, že může všechno jít najednou do kytek, nemyslela jsem si ovšem, že by se to ale mohlo doopravdy stát. ovšem stalo se. V momentě, kdy se tenhle časopis dostane do rukou čtenářům to je rok, co se učíme distančně. Představa, že několik měsíců neuvidím spolužáky ani učitele je tak zvláštní a divná, a přesto jsme se jí přizpůsobili a sžili se s ní. Učitelé přišli na způsoby, jak nás učit i zkoušet přes internet, a vrámci možností jim to celkem jde. I my jsme si zvykli, ikdyž nás to může štvát. Jediné, co ale teď můžeme dělat, je doufat, že to nepůjde do kytek ještě hlouběji.

K. K.

Pandemie nás všechny silně postihla, ale otázkou je, jestli se zvládneme z téhle covidové situace nějak poučit. Osobně si myslím, že ne. Již teď je vidět, že po každém rozvolnění se většina lidí okamžitě vrátí do normálu. Obchodní centra se zaplní, stejně jako restaurace a podobně. Jediné, o čem si myslím, že by se mohlo udržet, jsou online schůzky a online události - jako třeba koncerty, nebo online průvodci městy či galeriemi. Jsem poměrně zvědavý, jak to tedy u nás dopadne.

J. L.

Současná situace pravděpodobně nejvíce postihne gastronomii a kulturu. Už teď, když se procházím liduprázdnou Prahou, vidím vystěhované podniky s cedulí „provoz ukončen“, a to ještě zdaleka není v dohlednu konec téhle situace, která kosí jednu provozovnu za druhou. Částečně kvůli covidu jako takovému a z části kvůli neschopnosti vlády nakonec vyjde gastronomie do po-pandemického světa úplně zdevastovaná, a stejně tak i výše zmíněný kulturní sektor.

Světlejší stránkou bude to, že si lidé snad uvědomí, jak velké množství věcí a aktivit se dá relativně snadno přenést do online prostoru (např. sčítání lidu) a v určitých případech toho využijí.

Ráda bych byla optimistická a myslela i na životní prostředí, které se díky současnému omezení lidstva začalo vzpamatovávat, ale obávám se, že tomu byl dopřán jen krátký odpočinek a brzo ho zase začneme neúnosně zatěžovat.

Vzhledem k tomu, jak nepoučitelní jsme, se dá bohužel sotva předpokládat, že po sobě covid zanechá nějaké varování do budoucna nebo že přispěje k tomu, abychom si věcí víc vážili.

L. S.

Pandemie covidu-19 má momentálně zásadní vliv na českou ekonomiku. Dopad nezaznamenávají pouze obchodní centra a malí živnostníci, ale i zaměstnanci fungující v sekci služeb. Velkou ztrátu zaznamenaly obchody s množstvím zaměstnanců, kteří byli nuceni k masovému propouštění, důsledkem čehož přišli tisíce lidí o výplatu a zdroj obživy.

Umělci a lidé na volné noze jsou v současnosti přes rok bez zaměstnání a jsou tak velmi ohroženou skupinou. Lidé jsou mnohdy odkázáni na solidárnost svých bližních a pokud i tato štědrost není dostatečná, tak se musí obracet k půjčkám. Banky jakožto solidní zdroj půjček ovšem neposkytnou peníze člověku, jež si nemůže dovolit splácet, proto mnohým nezbývá nic jiného, než se zadlužit u společností s nekřesťanskou úrokovou sazbou.

Ekonomové již předpokládají, že rekonvalescence trhu bude trvat minimálně do roku 2024.

A. K.

REDAKCE

ŠÉFREDAKTORKA

Eliška Schneiderová

ZÁSTUPKYNĚ

Hanka Křenová

Rebeca Navrátilová

KOREKTURA

Hanka Křenová

Klára Kutílková

Rebeca Navrátilová

GRAFIKA

Rebeca Navrátilová

REDAKTOŘI A REDAKTORKY

Eliška Schneiderová, Hanka Křenová, Rebeca Navrátilová, Klára Kutílková, Johana Mikulková, Ladislav Boháč, Jan Lipold, Kristýna Fridrichová, Luisa Suchochlebová, Antonín Doležal, Matěj Hos, Anna Koubová